

Kentukiler



SAMANTA
SCHWEBLIN

Çeviri: SALIHA NİLÜFER

ROMAN

♥ can
çağdaş



SAMANTA SCHWEBLIN

KENTUKİLER

Can Çağdaş

Kentukiler, Samanta Schweblin

İspanyolca aslından çeviren: Saliha Nilüfer

Kentukis

İlk (bu çeviride kaynak alınan) baskı: Penguin Random House Group Editorial, 2018

© 2018, Samanta Schweblin

© 2023, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2023, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 4000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Didem Bayındır

Editör: Emrah İmre

Düzeltili: Melis Oflas

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve dizi tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Ömer Yaman Çamurlu

Baskı ve cilt: BPC Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Cevizlik Mah. Hüsreviye Sok. Erşen İş Hanı No: 15 Kat: 3-38

Bakırköy, İstanbul

Sertifika No: 48745

ISBN 978-975-07-6205-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

SAMANTA SCHWEBLIN
KENTUKİLER

ROMAN

İspanyolca aslından çeviren

Saliha Nilüfer

♥can

Samanta Schweblin'in Can Yayınları'ndaki diğler kitapları:

Ağızdaki Kuşlar, 2018

Kurtarma Mesafesi, 2021

Yedi Boş Ev, 2022

SAMANTA SCHWEBLIN, 1978'de, Arjantin'in Buenos Aires kentinde doğdu. Buenos Aires Üniversitesi'nde sinemacılık öğremini gördü. İlk derlemesi *El Núcleo del Disturbio*'yu (Karmaşanın Merkezi) 2002'de, bu derlemedeki öykülerin bir kısmını içeren *Ağızdaki Kuşlar*'ı 2008'de, üçüncü derlemesi *Yedi Boş Ev*'i 2015'te yayımladı. Öyküleri Arjantin ve Güney Amerika'da Fondo Nacional de las Artes, Haroldo Conti, Casa de las Américas gibi ödüllere layık görüldü. *Granta* dergisi tarafından İspanyolca dilinde eser veren en iyi genç yazarlar arasında gösterildi. İlk romanı *Kurtarma Mesafesi* 2017'de Man Booker Ödülü kısa listesinde yer aldı.

SALİHA NİLÜFER, 1972'de İstanbul'da doğdu. İngilizce ve İspanyolcadan çeviri yapıyor. İlk şiirleri *kitap-lık*, *Ludingirra*, *Ağır ol Bay Düzyazı*'da yayımlandı. *Sebastian Knight Bir Endülüs Hikâyesi* (roman) 2006'da, *Yokoluş Serüveni* (şiir) 2016'da, *Ekosemekle Kuklaları İş Başında* (çocuk kitabı) ise 2018'de yayımlanmıştır. Başlıca çevirileri: *İnsanın Bir Dakikası*, *Tuhaf Zamanlar*, *Dünya ve Ben*, *Cennet Başka Yerde*, *Yasak Bölge ve Çekişme Diyarında*, *Bütün İnsanlar Yalancıdır*, *Karasevdağlılar*, *Yasak Olmayan Hazlar*, *Yedi Deli Adam*, *Portekiz'e Yolculuk*.

“Cihazı çalıştırmaya başlamadan önce
herkesin tehlikeli parçalarından
uzak durduđuna emin olunuz.”

Güvenlik Kılavuzu
Kazıcı kepçe JCB, 2016

“Orada yıldızların arasındaki başka insanların
Öbür dünyalarından söz edecek misiniz bize?”

Ursula K. Le Guin, *Karanlığın Sol Eli*

İlk yaptıkları şey memelerini göstermekti. Üçü de yatağın ucuna oturup kameranın karşısında önce tişörtlerini, sonra teker teker sutyenlerini çıkardılar. Robin'in neredeyse gösterecek bir şeyi yoktu ama fark etmiyordu, dikkatini oyundan çok Katia ve Amy'nin bakışlarına yöneltmişti. South Blend'de hayatta kalmak istiyorsan iyisi mi güçlülerle arayı iyi tut, ona verilen öğüt buydu.

Kamera pelüşün gözlerine yerleştirilmişti, oyuncak arada sırada tabanında saklı tekerleklerin üzerinde dönüp ileri geri hareket ediyordu. Birisi onu uzakta bir yerden kumanda ediyordu, onun kim olduğunu bilmiyorlardı. Basit ve uyduruk bir pandaya benzese de aslında daha çok iki ayağının üstünde durabilsin diye bir ucundan kırılmış ragbi topunu andırıyordu. Karşısında duran kim olursa olsun hiçbir şeyi kaçırmadan takip etmeye çalışıyordu, Amy onu memeler tam kameranın hizasına gelecek şekilde kaldırıp bir banka yerleştirdi. Pelüş Robin'indi ama onun olan ne varsa aynı zamanda Katia ve Amy'nindi zaten: Cuma günü ettikleri, üçünü ömür boyu birleştirecek kan kardeşliği yemini gereği böyleydi.

Amy pelüşü tekrar yere bıraktı, mutfaktan getirdiği kovayı tepesine kapatıp tamamen hapsetti. Kova körü körüne, gerginlik içinde odada sağa sola hareket etti. Or-

talıĝa saçılmış defterlere, ayakkabılarla giysilere çarptıkça daha da telaşlanıyordu sanki. Amy hızlı hızlı nefes alıp veriyormuş, heyecandan inliyormuş numarası yapınca kova da durdu. Katia da oyuna katılarak ikisi birlikte eşzamanlı uzun, bitmek bilmeyen bir orgazm taklidine giriştiler.

Nihayet kahkahalarını bastırabildiklerinde Amy Katia'yı uyardı: "Bunu senin numaran sayamayız."

"Tabii ki hayır," dedi Katia, sonra ok gibi odadan fırladı. Koridorda uzaklaşırken, "Hazır olun!" diye bağırdı.

Robin bu oyunlar sırasında genellikle kendini rahat hissetmiyordu; yine de Katia ve Amy'nin tavırlarındaki pervasızlığa, oğlanlarla konuşurken takındıkları tavra, saçlarının daima mis kokulu, tırnaklarının günün her saatinde kusursuz cilalı oluşuna hayrandı. Oyunlar çizgiyi aştığında onu denemeye tabi tutup tutmadıklarını sorguluyordu. Kızların tabiriyle "klan"a son katılan oydu, ikisiyle aşık atmak için epey ter döküyordu.

Katia sırt çantasıyla döndü odaya. Kovanın önüne oturup pelüşü serbest bıraktı.

"Buraya bak şimdi," dedi kameraya, gözler onu takip etti.

Robin onları gerçekten anlayıp anlamadığını merak etti. Dikkatle dinliyor gibiydi, kızlar İngilizce konuşuyordu bütün dünyanın yaptığı gibi. Belki de South Blend denen acayip sıkıcı kentte doğmanın tek iyi yanı İngilizce konuşmaktı, gerçi her an saati sormayı bile bilmeyen bir yabancıya rast gelmek olasıydı.

Katia çantasını açıp beden eğitimi dersinin fotoğraflarını çıkardı. Amy ellerini çırparak bağırdı:

"Küçük kaltağı mı getirdin yoksa? Gösterecek misin?"

Katia başını salladı. Dilinin ucu dudaklarının arasından görünür halde telaşla sayfaları çevirdi. İstedığı fotoğ-

rafı bulunca albümü sonuna kadar açıp pelüşün önüne tuttu. Robin başını uzatıp baktı. Klanın sırf zevkine peşine düştüğü biyoloji sınıfındaki tuhaf kız Susan'dı.

Katia, "Ona hokka götlü diyorlar," dedi, klana layık üst düzey bir şeytanlık kurgulamak üzereyken hep yaptığı biçimde dudaklarını bir-iki kez büzdü. "Onun üstünden bedavadan nasıl para kazanacağını göstereceğim," diye belirtti kameraya doğru. "Robin güzelim, ben beyefendiye görevini açıklarken şu defteri tutuver."

Robin yaklaşır defteri aldı. Amy merakla bakıyordu, Katia'nın ne planladığından habersizdi, kız telefonunu kurcalayıp bir video bularak ekranı pelüşün önüne koydu. Videoda Susan çorabını ve külotunu indiriyordu. Okulun tuvaletlerinde, klozetin arkasından çekilmiş benziyordu; ya çöp kovasına ya da duvara yerleştirilmiş bir kamerayla herhalde. Osurma sesleri gelince üçü de kahkahayı bastı, Susan sifonu çekmeden önce birkaç saniye dışkısına bakınca resmen zevkten çığlık attılar.

Katia, "Canımın içi bu karı resmen para basıyor," dedi. "Yarısı size yarısı bize, sorun şu ki artık klan ondan haraç alamıyor. İdarenin gözü üstümüzde."

Robin neden bahsettiklerini bilmiyordu, klanın en gizli kapaklı faaliyetlerinden ilk kez dışlanması değildi bu. Birazdan Katia'nın numarası bitecek onunkine sıra gelecekti ve henüz bir şey düşünmemişti. Avuçları terledi. Katia bir kurşunkalemle defterini çıkarıp bir-iki şey not aldı.

"İşte size hokka götün tam ismi telefonu, e-postası, açık adresi," diyerek kâğıdı fotoğrafın yanına koydu.

Amy sözümona küçükbeye hitaben kameraya göz kırparak, "Peki beyefendi bize parayı nasıl iletcek?" diye sordu. Katia tereddüt etti, "Bilmiyoruz ki kim bu Allahın cezası," dedi Amy'ye. "Onun için memelerimizi göstermiyoruz mu?"

Katia yardım istercesine Robin'e baktı. Kendisine güvendikleri o kısacık anlardan biriydi; Katia'yla Amy'nin en çapkın halleriyle kendi aralarında çekiştikleri dakikalar...

Amy alay etmeye devam ederek, "Adresini küçük beye nasıl iletceğiz?" dedi.

Robin, "Ben biliyorum," diye atıldı.

İkisi şaşkınlıkla ona baktılar.

Bu da onun küçük numarası olacaktı, böylece sırasını savacağını düşünmüştü. Panda da döndü, neler olup bittiğini takip etmek istiyordu. Robin elinden defteri bıraktı, dolabına giderek çekmeceleri karıştırdı. Elinde bir ruh çağırma tablasıyla dönerek onu yere açtı.

"Çık üstüne," dedi.

Pelüş üstüne çıktı tablanın. Tabanındaki üç plastik tekerlek sayesinde sorunsuzca kartona tırmanabilmişti. Ne olduğunu soruştururcasına alfabenin harfleri arasında gidip geldi. Her seferinde gövdesi bir harften daha fazlasını kapladığı halde tekerleklerinin arasında saklı olan kelime derhal ortaya çıkıyordu. Pelüş, yay şeklinde sıralanmış alfabenin ortasına yerleşti ve orada kaldı. Ruh çağırma tablasını nasıl kullanacağını gayet iyi bildiği beliydi. Robin, birden kızlar gidip de bu pelüşle baş başa kalınca ne yapacağını düşündü endişeyle, memelerini göstermiş, üstelik bir de nasıl iletişim kuracağını göstermişti.

"Harika!" dedi Amy.

Elinde olmadan yan gülümsedi Robin.

Katia, "Üçümüzden kimin memeleri daha güzel sence?" diye sordu.

Pelüş tablanın üzerinde harften harfe hareket etti.

S A R I Ş I N I N

Katia gururla gülümsedi, belki de bunun doğru olduğunu biliyordu.

Robin daha önce bu ruh çağırma tablası numarası nasıl da aklıma gelmedi diye düşündü. Bir haftadan uzun süredir pelüş odasında boş boş geziyordu. Onunla sakince sohbet edebilirdi, belki de özel biri, âşık olunası bir çocuktu, böylece bütün fırsatı kaçırmıştı.

Katia, bir kez daha Susan'ın fotoğrafını gösterip, "Hokka göt anlaşmasını kabul ediyor musun?" diye sordu.

Pelüş hareket etti, yine bir şey yazdı.

O R O S P U L A R

Robin kaşlarını çattı, incinmişti, gerçi belki de pelüşün onlara hakaret etmesi iyiye işaretti; yaptıklarının iyi bir şey olmadığına kendisi de farkındaydı. Katia ve Amy bakışıp gururla gülümseyerek dil çıkardılar.

"Ay ne banal," dedi Amy. "Bakalım daha neler diyecek beyimiz?"

"Daha da neymişiz dildocuk?" diye cesaretlendirdi Katia.

P A R A Y I

Onu takip etmek zorlaşıyordu.

B E N S İ Z D E N A L A C A Ğ I M

Üçü de şaşkınlıkla bakiştılar.

M E M E L E R K A Y D E D İ L D İ M E M E
B A Ş I N A 4 0 0 D E N 2 4 0 0 D O L A R E D E R

Amy ve Katia birkaç saniye tereddütle bakiştikten sonra kahkahayı bastılar, Robin ise tişörtünü sinirle çektiştirirken yalancıkdan gülüyordu.

"Kimden alacaksın peki ha?" dedi Amy, sonra tişörtünü bir kez da kaldırır gibi yaptı.

P A R A Y O K S A S U S A N A M A İ L G İ D E R

Amy ve Katia ilk kez ciddileştiler. Robin hangi tarafı seçeceğini bilemedi, belki de pelüşü intikam peşindeydi.

"Canının istediğini gösterebilirsin," dedi Amy. "Şehirdeki en güzel memeler bizde, utanacak değiliz."

Robin bunun kendisi için geçerli olmadığını biliyordu. Amy ve Katia beşlik çaktı. Derken pelüş tablanın üstünde neredeyse dans edercesine duraksız yazmaya başladı, art arda yazdığı kelimeleri Robin yetişip zorbela okuyabildi.

ROBINİN ANNESİNİN KAKA YAPARKEN VE KIZKARDEŞİNİN MASTÜRBASYON YAPARKEN VİDEOSU VAR

Tek tek harfleri takip etmek gerektiğinden gözlerini tabladan ayıramıyorlardı.

BABASININ TEMİZLİKÇİ KIZA BİR ŞEYLER FİSİLDARKEN

Amy ve Katia her yeni hakareti sabırla takip ederken ağızları açık bakıyorlardı tablaya.

ROBIN ÇIPLAKKEN AMY HAKINDA TELEFONDA KÖTÜ ŞEYLER SÖYLERKEN

Amy ve Katia bakıştı. Sonra ona baktılar, artık gülüyorlardı.

ROBIN AMY TAKLİDİ YAPARKEN VE KATIA TAKLİDİ YAPARKEN ONLARI ÖPERKEN

Pelüş yazmayı sürdürüyordu ama Katia ve Amy çoktan okumayı bırakmıştı. Ayağa kalkıp bir hışım eşyalarını alarak kapıyı çarpıp çıktılar.

Pelüş, tablanın üstünde hareket etmeyi sürdürürken Robin Allahın cezası meretin nereden kapandığını bulmaya çalıştı. Bir açma kapama düğmesi yoktu, bunu daha önce fark etmişti, çaresizlikle başka seçenek de olmadığını gördü. Eline makas alıp ucuyla tabanını açmaya çalıştı. Pelüş kurtulmak istercesine tekerleklerini oynattı ama boşuna. Robin onu kırmanın bir yolunu bulamayınca yeniden yere bıraktı, o da derhal tablaya çıktı. Kız bir tekmeyele uzağa savurdu aleti. Pelüş çılgık atınca,

telaşla o da bağırdı, bu zımbırtının yaygara koparabildiğinden haberi yoktu. Tablayı kaldırıp odanın ucuna attı. Kapıyı kilitleyip azman bir böceği yakalamak istercesine kovayla peşine düştü. Aleti kovanın içine kıştırımayı başarıp üstüne oturdu, birkaç saniye iki yanına sımsıkı tutundu, pelüş plastik kovaya her çarptığında ödü koparak soluğunu tuttu, ağlamaya başlaması an meselesiydi, kendine zor hâkim oluyordu.

Annesi akşam yemeğine çağırdığında iyi olmadığını, yemek yemeden yatacağını söyledi bağırarak. İçinde not kâğıtlarının, defterlerinin, kitaplarının durduğu sandığı da kovanın tepesine kapatarak onu iyice hareketsiz bıraktı. Aleti kırmayı başaramazsan onu kapatmanın tek yolu pilinin bitmesini beklemek demişti birisi. Böylece yastığına sarılıp yatakta beklemeye koyuldu. Kovanın içinde hapsolan pelüş dev bir sinek misali saatlerce yanlara çarpıp takır tukur ses çıkardıktan, bağırıp durduktan sonra sabaha karşı odanın içi katıksız bir sessizliğe gömüldü.

Ekranında bir dörtgen belirdi. Seri numarası talep ediliyordu, Emilia içini çekerek hasır sandalyesinde kaykıldı. Bu türde işlemler onu en fazla zıvanadan çıkaran şeylerdi. Neyse ki oğlu orada değildi, talimatları bir kez daha gözden geçirmek için gözlüğünü ararken arkasında sessizce, sabırsızlıkla bekleyen biri yoktu. Koridordaki çalışma masasında sırtının ağrısını azaltmak için oturuşunu dikleştirdi. Derin bir nefes aldı, sonra nefesini koyuverdi, her basamağını tek tek kontrol ederek kart şifresini girdi. Çocuğunun o türde bir saçmalığa kalkışacak zamanı olmadığını biliyordu yine de, evin koridoruna yerleştirdiği bir gizli kamera aracılığıyla, onu Hong Kong'daki o malum bürosundan gözetlediğini, maruz kaldığı âcizliği gördüğünü hayal etti – sağ olsa kocası da öyle yapardı. Emila oğlunun yolladığı son hediye de satın dairenin geciken aidatlarını yatırmıştı. Saatlerden, son moda çantalarından ya da spor ayakkabılarından pek anlamıyordu, yine de birkaç kat ambalaj kâğıdına sarılmış, kadife kutulara konmuş, imzalı evraklı her tür nesnenin emeklilikte borçlarını ödemek için yeterli geleceğini bilecek yaşıydı, ayrıca çocuğun anesi hakkında ne kadar az şey bildiğine de delaletti. Müsrif çocuğunu on dokuzuna geldiğinde fahiş ücretlerle ayartarak, sağa sola yollayarak ondan koparmışlardı. Artık

onu kimse geri getirmezdi, Emilia suçu kime atacağını bilmiyordu.

Ekran “seri numarası kabul edildi” ibaresiyle bir kez daha kırıştı; bilgisayarı son model değilse de ihtiyacını gideriyordu. Sonraki mesajda “kentuki bağlantısı sağlandı” deniyordu, hemen yeni bir program açıldı. Emilia kaşlarını çattı, anlamını çözemediğine göre bu mesajlar ne diye belirip duruyordu ki? Sinirine dokunuyorlardı, çoğunlukla oğlunun yolladığı cihazlarla ilgiliydiler. Bir daha asla kullanmayacağı aletleri anlamak için niye zaman kaybetsin – her seferinde aynı soruyu soruyordu kendine. Saate baktı. Neredeyse altı olmuş. Çocuk hediyeyi nasıl bulduğunu sormak için arayacaktı, son bir gayretle dikkatini toplamayı denedi. Programın ekranında şimdi bir tuş takımını görünüyordu, Hong Kong’daki o insanlar oğlunu alıp götürmeden önce çocuğun telefonunda oynadığı deniz savaşındaki gibi. Kontrol panelinin üstünde bir kutucukta “uyandır” eylemi görünüyordu. Onu seçti. Ekranın büyük kısmını kaplayan bir video açılırken kontrol tuşları bir kenarda küçük ikonlar haline geldi. Emilia videoda bir evin mutfağını gördü. Acaba oğlanın dairesi mi diye merak etti ama çocuğun evi asla ne bu kadar derli toplu ne de eşya dolu olabilirdi. Masadaki kirli bardak çanakların, bira şişelerinin altında gazeteler vardı. Arka taraftaki mutfak, benzer halde görünen küçük bir salona bağlanıyordu.

Şarkıyı andıran usul usul bir mırıltı duyuluyordu, Emilia ne olduğunu anlamak için ekrana yaklaştı. Hoparlörleri eski ve cızırtılıydı. Ses tekrarlanınca bunun bir kadına ait olduğunu fark etti: Başka bir dilde konuşuyordu, tek kelimesini anlamadı. Emilia İngilizce biliyordu –o da ancak yavaş konuşulursa– ama bunun İngilizceyle alakası yoktu. Derken ekranda biri belirdi; saçları ıslak sarışın bir kız. Kız tekrar konuştu, program otomatik çevirmeni devreye sokmayı isteyip istemediğini sordu.



Bir kentuki "sahip"i olmak yerine kentuki "olma"yı kim seçerdi ki?

Samanta Schweblin'in bu son romanında insanların yeni takıntısı "kentuki" adı verilen oyuncaklar. Mahremiyet, gözetleme, kimlik gibi kavramların öne çıktığı *Kentukiler*'de Arjantinli yazar, teknoloji-insan ilişkisi üzerinden insanların birbirleriyle ilişkilerine dair çarpıcı sorular yönelterek günümüzü merceğe altına alıyor.

Sanal ve gerçek arasındaki çizgilerin ortadan kalktığı bir dünyada kim izleyen, kim izlenen konumda?

#arjantinedebiyatı #teknoloji #oyuncak #sanal #gözetleme #yaşam #insanlık

 **can**

canyayinlari.com | [f](#) | [t](#) | [X](#) | [canyayinlari](#)

roman

ISSN 978-975-07-6205-5



9 789750 762055